

A. V. LUNATŠARSKI

LENIN KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTOSSA

Leninin aikana Kansankomissaarien Neuvostossa oli vilkasta ja vallitsi asiallinen ilmapiiri. Jo hänen aikanaan vahvistuivat asiain käsittelyn tavat: erittäin tarkka puheajan määrittely, olivatpa selostajat sitten omia tai ulkopuolelta tulleita tai väittelyn osanottajia. Jokaiselta puhujalta vaadittiin suppeaa ja asiallista esitystä. Kansankomissaarien Neuvostossa vallitsi kuin tiivistetty mieliala, tuntui kuin itse aika olisi käynyt sankemmaksi, niin paljon asioita, ajatuksia ja päätöksiä mahtui jokaiseen kuluvaan minuuttiin. Eikä siellä kuitenkaan ollut pienintäkään merkkiä virkavaltaisuudesta, korkealla virka-asemalla mahtailemisesta tai edes sellaisten ihmisten jännittyneisyydestä, jotka suorittavat ylivoimaista työtä. Leninin aikana enemmän kuin koskaan muulloin tämä työ, kaiken vastuunalaisuuden huomioon ottaen, näytti „kevyeltä”.

Lenin nauroi aina mielellään. Hymy hänen kasvoillaan karehti useammin kuin kenelläkään muulla. Ransom, tarkkaavainen englantilainen, pani merkille tämän taipuvaisuuden iloiseen huolettomaan nauruun aikamme huomatuimmassa suurmiehessä ja ymmärsi sen oikein: „Se on voiman naurua,—sanoi Ransom,—eikä se voima sisälly yksinomaan Leninin valtaviin ominaisuuksiin, vaan myös hänen kommunismiinsa. Hänellä on niin pätevä avain yhteiskunnan salaisuuksien ja vaikeuksien paljastamiseksi, kommunismi on antanut hänelle sellaisen varmuuden ennakkonäkemyksen vankkumattomuudesta, ettei tietenkään kukaan muu toimihenkilö pysty olemaan niin itsevarma suunnitelmistaan ja laskelmistaan kuin hän”.

Näin tahi tähän tapaan (sisällöstä menen takuuseen) puhui Ransom.

Kansankomissaarien Neuvostossa työskenneltiin nopeasti, työskenneltiin vilkkaasti, työskenneltiin leikkiä laskien.

Lenin purskahti hyväntahtoisesti nauruun, kun huomasi jonkun puheessa hassunkurista ristiriitaisuutta, ja hänen mukanaan nauroivat kaikki pitkän pöydän ääressä istuvat huomatuimmat vallankumousmiehet ja aikamme uudet ihmiset,— nauroivat joko mielellään vitsailevan puheenjohtajan sutkauksille tai selostajan leikinlaskulle. Naurunpurkauksen jälkeen vallitsi taas reipas asiallisuus ja taas vyöryi selostusten, mielipiteiden ja päätösten vuolas virta.

Piti nähdä, kuinka Lenin kuunteli. En tunne ihanampia kasvoja kuin Vladimir Iljitšin kasvot. Niillä lepäsi verrattoman voiman ilme, jotain jalopeuramaista lankesi noille kasvoille ja noihin silmiin, kun hän syvällisesti ajatellen katsoi selostajaan ja aivan imi itseensä joka ainoan sanan ja kun hän teki nopeita ja sattuvia lisäkysymyksiä selostajalle.

Vaikka Kansankomissaarien Neuvostossa olikin paljon ensiluokkaisen selväjärkisiä miehiä, niin Lenin kuitenkin tavallisesti käsitti kaikki kysymykset ja teki loppuun asti ajatellun päätöksen nopeammin kuin toiset. Siihen ei kuitenkaan liittynyt pienintäkään pyrkimystä niin sanoakseni oman paremmuutensa keinotekoiseen ilmaisemiseen. Kun joku ehdotti sopivan päätöksen, Lenin heti käsitti sen tarkoituksenmukaisuuden ja virkkoi: „Sanelkaapa, se tuli teiltä hyvin sanottua”.

Lenin suuttui hyvin harvoin, varsinkin Kansankomissaarien Neuvostossa. Mutta suuttui vakavasti. Silloin hän ei valinnut sanoja. Hänen huuliltaan singahteli millaisia sanoja hyvänsä, kuten „neuvostolaisia virkaherroja, joilla äly käy yli ymmärryksen”, „töllistelyä”, „härkäpäisyyttä” ja muita vähemmän miellyttäviä määritelmiä, joita tavataan joskus hänen kirjoituksissaan, sähköissään, puhelintiedotuksissaan jne.

Mutta kukaan ei koskaan närkästynyt Leniniltä saadusta „löylytyksestä”. Oli kertakaikkiaan mahdotonta, että kommunisti tai yleensä neuvostoihminen olisi „närkästynyt” Leninin sanoista.

Leniniä päinvastoin aivan kaikki rakastivat hetki hetkeltä yhä enemmän, huolimatta siitä autoiko hän, kiitti tai torui.

Leninin sairastuttua Kansankomissaarien Neuvosto tunsii itsensä orvoksi. Ja kun sitten pitkäaikaisen taudin jälkeen hän tuli jälleen istuntoon, niin tähän tapahtumaan suhtauduttiin pelonsekaisella ilolla, johon sisältyi hieman surua.

Lenin ei ollut ihan entisensä. Hän oli ruvennut käyttämään laseja suojellakseen silmiään, ja se muutti hänen ulkonäköään. Hän johti entiseen tapaansa reippaasti istuntoa, harkitsi asiat mainiosti, teki lopullisia päätöslauselmaehdotuksia, mutta hänen

puheestaan kuului häiritsevää pingoittuneisuutta. Kansankomissaarit kuiskivat keskenään: „On hieman pulskistunut, tullut terveeksi, näkyy sairauden jälkiä, mutta se menee ohi, kaikki järjestyi”, mutta samalla kuitenkin jossain sydämen pohjassa piili tuskallinen pelontunne. Ja sitten Lenin taas poistui luotamme, ja sillä kertaa ainiaaksi.

